

Při příležitosti 100. výročí narození **Francise Parkera Yockeyho** přinášíme první část třídílné série, v níž Kerry Bolton, autor připravované definitivní Yockeyho biografie, hodnotí jeho myšlení a dílo z pohledu dneška. Základní přehled Yockeyho osudu naleznete [zde](#), další vhodnou zastávkou pro zájemce o tohoto autora pak jistě i kapitola z jeho *opus magnum* **Impérium** o liberalismu. – Redakce

Autor: Kerry Bolton

„A tak dnes Fronta osvobození (Liberation Front) staví před Evropě dva velké úkoly: (1) zcela vypudit všechno cizí ze své duše i evropské půdy, očistit evropskou duši od šmíry materialismu a racionalismu 19. století i s jeho kultem peněz, liberální demokracií, společenskou dekadencí, parlamentářstvím, třídním bojem, feminismem, vertikálním nacionalismem, finančním kapitalismem, šovinistickými státy, bolševismem Moskvy i Washingtonu, etickou syfilitidou Hollywoodu a duchovním malomocenstvím New Yorku; (2) vytvořit evropské Impérium jako uskutečnění úchvatné evropské vůle k politickému imperialismu bez hranic.“ — Francis Parker Yockey 1]

Francis Parker Yockey (alias Ulick Varange) zažil v posledních desetiletích jisté obrození, když jeho myšlení nezemřelo spolu s ním v roce 1960 v cele sanfranciského vězení, a to především díky obětavému úsilí lidí jako **Willis Carto**, William Pierce a H. Keith Thompson i mladším autorům jako Michael O'Meara. O Yockeym vyšla rozsáhlá biografie, 2] a dlouze se jím zabývá i Martin Lee ve svém díle o „neonacismu“. 3] Mé vlastní nakladatelství Renaissance Press pak má v nabídce celou řadu s Yockeym souvisejících materiálů, včetně dosud nevydaných rukopisů. 4] Ve Francii prodává Yockeyho práce i sekundární yockeyovskou literaturu **Christian Bouchet** a De Filippiho italský překlad **Londýnské proklamace** v krásně provedeném svazku považuji za skutečně příkladný počín. 5]

Yockey však byl a zůstává v řadách pravice také terčem tvrdé kritiky, když se například David Duke nechal slyšet, že předmluva k Yockeyho *opus magnum Impérium* z pera Willise Carta pro něj má větší hodnotu než dílo samotné, 6] revizionista David McCalden pak označil knihu za šikovní těžátko. Yockeyho filozofie skutečně příliš nepasuje do náhledu genetického redukcionismu, pro rasový nacionalismus často typického. Podobně jako Spenglerův přelomový *Zánik Západu*, 7] jemuž byl Yockey nesmírně intelektuálně zavázán, se i *Impérium* soustředí více na ducha a kulturu než na geny.

Stejně tak jako byl Spengler kritizován národně socialistickými rasovými teoretiky, především Alfredem Rosenbergem, který ale i přes to všechno označil *Zánik Západu* za „velkolepý a dobrý“, i když podle něj už filozoficky překonaný, 8] nepřijal ani slavný americký národní socialista George Lincoln Rockwell Yockeyho nijak zvláště pozitivně a „yockeyismus“ tak coby „nebezpečný a zlý“ odsoudil. Třeba James Madole z National Renaissance Party byl však Yockeyho myšlenkami výrazně ovlivněn.

Pro ty, kteří považují Yockeyho paradigma za zásadní metodu analýzy událostí, je jeho největším filozofickým příspěvkem zřejmě tzv. „kulturní morfologie“, v níž rozvíjí Spenglerovu teorii „kultury coby organismu“, a především pak zformulování diagnostické metody „kulturních patologií“, kam lze zařadit i „kulturní distorzi“, „kulturní parazitismus“ a „kulturní retardaci“. 10]

Pomocí tohoto nástroje dokáže člověk nahlédnout pod povrch problémů, jinak tak často zjednodušovaných na formulky typu černoši vs. běloši, křesťané vs. Židé nebo dokonce i tak plytké koncepty jako „svoboda vs. komunismus“, jichž se pohříchu držela i „radikální pravice“ Rockwella *et al.* Tyto argumenty však v následné konfrontaci s pseudointeligencí levice a jejích korporátních spojenců nijak neoslnily.

Z této perspektivy tak Yockey na rozdíl od velké části „pravice“ rozpoznal, že USA pro Evropu představují v konečném účtování podstatně podvratnější a rozkladnější ničivou sílu, než možná sovětská vojenská invaze. Proto také mluvil o „washingtonském bolševismu“, což by ohromné části „pravice“ Yockeyho i naší doby bylo v lepším případě naprosto nesrozumitelné, v horším případě pak přímo projevem „zla“ jeho myšlenek.

V čase vydání *Impéria* a *Proklamace* (1948-1949) Yockey stále ještě považoval obě dvojčata „moskevského a washingtonského bolševismu“ za rovnocenné nepřátele Evropy. Do roku 1952 však už za úhlavního nepřítele označoval Washington. V anonymním článku pro *Frontfighter* v komentáři k bodu 5 programu Evropské fronty osvobození píše, že odpor vůči „viru židovského bolševismu zpravidla bývá snáze pochopitelný, a je tím pádem méně nebezpečný než etická syfilitida Hollywoodu.“ 11]

Podle Yockeyho bylo hlavním problémem tehdejšího moskevského bolševismu jeho vedoucí postavení a koordinace revolty barevného světa proti tomu bělošskému – jak o tom psal už Spengler ve své *Rozhodující hodině*. 12] **Yockey, který podobně jako řada německých válečných veteránů (např. generálmajor Otto Ernst Remer, jehož rostoucí**

Socialistická říšská strana se ve studené válce stavěla na neutrální pozici) neviděl jako největší nebezpečí sovětský vpád do Evropy, ale její podřízenost Americe pod pláštíkem ochrany před „komunismem“.

Fronta osvobození nemíní dopustit, aby se Evropa nechala příliš rozptylovat aktuální situací, v níž dvě vulgární formy bolševismu – washingtonský a moskevský – připravují třetí světovou válku. V rámci těchto příprav se vnitřní nepřátelé, liberálové-komunisté-demokrati ujímají svých pozic: churchillové, spaaakové, gaulleové jednohlasně krákají, že Washington spasí Evropu před Moskvou, jinak že prý Moskva Evropu Washingtonu uzme. Tato propaganda je ovšem zcela nepodložená. 13]

Yockeyho obrat k otevřeně prosovětským pozicím *vis-à-vis* USA byl zapříčiněn pražskými procesy roku 1952, 14] jež Yockey chápal jako definitivní rozchod Moskvy s „židovskou“ frakcí, jež o nadvládu nad bolševismem soupeřila s proudem slovanským, který v srdci zachovával věrnost ruské duši. 15]

Jak si nyní Yockey uvědomoval, rozkol mezi Moskvou a New Yorkem započal už bezprostředně po 2. světové válce, kdy se Stalin odmítl podřídit americkým internacionalistickým plánům na ustanovení nového světového řádu prostřednictvím Organizace spojených národů a Baruchova plánu na údajnou „internacionalizaci“ jaderné energie, což by podle Stalinova soudu znamenalo americkou kontrolu. Tak byly položeny základy soupeření studené války, 16] navzdory naléhání části „pravice“ podle níž prý pokračovalo tajné spojenectví moskevských a washingtonských Židů za účelem utužení světovlády, a studená válka tedy měla posloužit pouze jako prohnáný plán k obalamutění *gójů*.

Někteří samozřejmě buď díky Yockeyho vlivu, nebo na základě vlastního pozorování *Realpolitik* celou šarádu rychle prohlédli. Do této skupiny náleželi třeba bystří autoři periodika *Common Sense*, Wilmot Robertson, šéfredaktor *Instauration*, doktor William Pierce a excentrický, ale ryzí a odhodlaný James Madole z National Renaissance Party. 17]

Nový Yockeyho postoj k USA, SSSR a studené válce tedy vypadal následovně:

Procesy v Čechách nejsou začátkem ani završením dějinného procesu, jsou však beze stínu pochyb bodem obratu. Do budoucna musí všichni *nevyhnutelně* přehodnotit své pozice ve světle nepopíratelného zemětřesení na politické scéně světa. Strkat hlavu do písku se rovná sebevraždě. **Veškerá rétorika o „obraně před bolševismem“ patří včerejšku, stejně jako řeči o „obraně Evropy“ v situaci, kdy celé evropské území ovládají smrtelní nepřátelé Evropy, kteří se za každou cenu snaží přivodit její politicko-kulturně-dějinný zánik.** 18]

Bojovníci za osvobození a jednotu Evropy navíc mohli využívat USA proti SSSR a naopak, kdyby praktikovali ovšem realpolitiku navrhovanou lidmi jako Remer: 19]

Tak se bude moci evropská elita stále více podílet na utváření událostí a krok za krokem vytlačit židovsko-americké vedení z pozic nadvlády nad evropským osudem ve prospěch Evropy, tomu nejlepšímu z ní, tedy její organické a přirozené vedoucí vrstvě. Jestliže židovsko-američtí vůdci odmítnou, měli by noví evropští vůdci vytáhnout ruského strašáka. Tímto umným využíváním Ruska proti židovsko-americkému vedení může Evropa docílit svého osvobození – a to snad ještě před 3. světovou válkou. 20]

Bylo nesmírně hloupé žádat po Evropě, aby bojovala za Ameriku, aby „se bránila proti bolševismu“... Najde se vůbec nějaký Evropan – alespoň jediný – kterého by zburcovala k činu válka vedená s tímto cílem? Právě to se totiž dnes zcela otevřeně stalo *raison d'être* protiruské aliance, protože Rusko je jejím hlavním i jediným nepřítelem a prohnané rolnické vedení panslavistů v Kremlu se ve své zahraniční politice neřídí lehkomyšlnými nápady.

Opakujeme tedy naše poselství Evropě: Evropané už nikdy nesmí bojovat za nic jiného než za suverénní Evropu, žádný Evropan už nikdy nesmí bojovat s jedním nepřítelem Evropy ve prospěch nepřítele dalšího. 21]

V *Nepříteli Evropy*, vydaném v Německu roku 1953 v první řadě jako zahraničněpolitický manuál pro Socialistickou říšskou stranu, Yockey bez zábrán hovoří o „nové evropsko-ruské symbióze,“ když má podle něj mít okupace Evropy Ruskem za následek nikoliv poruštění Evropy, ale pozápádnění Ruska. 22]

Dějiny se samozřejmě vydaly směrem drasticky odlišným od Yockeyho předpovědí, když se Spojené státy po zhroucení SSSR dostaly do pozice hegemonu unipolárního světa, Yockey však zjevně měl pravdu, když varoval před kulturní hrozbou, již pro západní civilizaci představují USA – což lze také označit za jeho aktuální odkaz při analýze geopolitické situace.

Někdo by snad namítl, že Yockey podcenil sílu západní *kulturní syfilis* v porovnání se sovětskou vojenskou mocí, nesmíme však zapomínat, že podobně jako jednotlivci si i celé státy a civilizace raději volí měkkou možnost před volbou tvrdou. Metody užívané **převraceči kultury** nazývá Aldous Huxley jako ovládání prostřednictvím „rozkoše“, opium rozkládající duši celého světa, proti čemuž dnes v podstatě stojí pouze militantní islám coby matný projev odporu civilizace feláhů a Velké Rusko jako entita v našich podmínkách nejbližší neposkrvněnému lidu, jenž dosud nepodleh „diktatuře peněz“.

Americká vládnoucí třída si je plně vědoma své protizápadní revoluční světové mise a záměrně šíří kulturní rozklad coby součást svého programu. Označovat tak

USA za „vůdce Západu“ či podobným titulem není jen nepřesné, ale přímo zvrácené; USA jsou anti-Západem *par excellence*, nebo jak s oblibou říkají mnozí muslimové, Velkým Satanem.

Rozpad sovětského bloku i s jeho spartánskými hodnotami, bojovným a vlasteneckým duchem a „socialistickým realismem“ v umění několik krátkých desetiletí po Yockeyho smrti, zatímco se Spojené státy etablovaly jako nezpochybnitelná supervelmoc, svědčí především o sklonu národů – ostatně stejně jako u jednotlivců – zvolit raději měkkou iluzi než tvrdou realitu: a to navzdory očekáváním Yockeyho i redakce *Common Sense*, jež v 70. letech ukončila činnost s tím, že Sověti beztak zanedlouho vymažou New York z povrchu zemského, takže doba na psaní článků minula. 23]

Přijmeme-li však Spenglerovu teorii o cyklickém chodu života civilizací, můžeme vcelku opodstatněně očekávat obrodu ruské moci i zbožnosti, jež Rusko pasuje do role konkurenta americké hegemonie a donutí ho postavit se nové realitě a navázat nová spojení, zejména ve světle možných konfliktů s Čínou a Asií jako takovou. 24]

Prozatím však triumfující Amerika vyváží kulturní smrt do celého světa a úspěšně šíří „etickou syfilitidu Hollywoodu“, „duchovní malomocenství New Yorku“ i „bolševismus Washingtonu“, jež zdárně přetrvaly „bolševismus Moskvy“.

Poznámky:

1] Francis Parker Yockey, *Proclamation of London of the European Liberation Front* (London: Westropa Press, 1949), s. 29.

2] Kevin Coogan, *Dreamer of the Day: Francis Parker Yockey and the Post-War Fascist International* (New York: Autonomedia, 1999).

3] Martin Lee, *The Beast Reawakens* (Boston: Little, Brown and Co., 1997).

4] Yockey: *Four Essays 1939–1960*; *Frontfighter* newsletter; *Yockey/Thompson letters to Dean Acheson*, 1952; *America's Two Ways of Waging War*, 1952; *America's Two Political Factions*, 1952; *Yockey FBI Report*, 1953; *Varange — life and thoughts of Yockey*, K. Bolton. Yockeyho životopis čerpá ze spisů FBI a rozvědky, novinových článků a jeho zatčení a smrti, vzácné strojové rukopisy; *Imperium*; *Enemy of Europe*; *Proclamation of London*.

5] Yockey, *Il Proclama di Londra*, přel. Alfonso De Filippi (Genoa, 2005).

6] David Duke, *Mé probuzení*.

7] Oswald Spengler, *The Decline of the West*, trans. Charles Francis Atkinson, 2 vols. (London: Allen and Unwin Ltd., 1971).

8] Alfred Rosenberg, *The Myth of the Twentieth Century* (California: Noontide Press, 1982), s.

247.

9] Coogan, *Dreamer of the Day*, 508–11. Madole vydal Yockeyho “Prague Treason Trial” a další jeho eseje a byl ovlivněn v USA žijícím německým veteránem 1. světové války Fredem Weissem, blízkým společníkem H. K. Thompsona i Yockeyho. (Osobní korespondence Thompsona autora, také Coogan tamtéž)

10] Yockey, *Imperium*, “Cultural Vitalism: (B) Culture Pathology,” 367–439. Velice stručné shrnutí těchto konceptů viz Yockey, *The Proclamation of London*, s. 12–13.

11] “What the Front is fighting for?,” „(Za co Fronta bojuje?)“ bod 5, *Frontfighter*, č. 23, duben 1952.

12] Oswald Spengler, *The Hour of Decision (Rozhodující hodina)* (New York: Alfred A. Knopf, 1963), s. 204–30. V této kapitole se objevuje řada pozdějších Yockeyho motivů, dokonce i koncepty jako „bělošské Impérium“ a zavržení „rasové čistoty“. **Spengler předpověděl, že v boji proti Západu se „třídní válka“ spojí s „rasovou válkou“.**

13] Yockey, *Proclamation of London*, s. 30.

14] Yockey, “Prague Treason Trial, What is behind the hanging of eleven Jews in Prague?,” /Pražské procesy se zrádci. Co stálo za pověšením jedenácti Židů v Praze?/ (Vyšlo v *Yockey: Four Essays*, New Jersey: Nordland Press, 1971) 1952. Podle „DTK“ v předmluvě k *Yockey: Four Essays* šířili jeho američtí příznivci MS jako na cyklostylu rozmnožené „tiskové prohlášení“ z 20. prosince 1952.

15] K. R. Bolton, “Francis Parker Yockey: Stalin’s Fascist Advocate,” *International Journal of Russian Studies*, č. 2, 2010.

16] K. R. Bolton, “Origins of the Cold War: How Stalin Foiled a New World Order: Relevance for the Present,” *Foreign Policy Journal*, 31. května 2010.

17] K. R. Bolton, *Cold War Axis: The Influence of Soviet Anti-Zionism on the American Extreme Right* (Renaissance Press, 2009).

18] Yockey, “Prague Treason Trial,” 3.

19] Martin Lee, *The Beast Reawakens*, s. 74. Sovětský svaz viděl v Socialistické říšské straně lepší alternativu, než jakou viděl v Komunistické straně – a tomu také odpovídalo financování.

20] *Ibid.*, s. 7–8.

21] *Ibid.*, s. 8–9.

22] Francis Parker Yockey and Revilo P. Oliver, *The Enemy of Europe* [Yockey], *The Enemy of*

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

My Enemies [Oliver] (Reedy, West Virginia: Liberty Bell Publications, 1981), s. 83.

23] "The End of the Trail," *Common Sense*, 15. května 1972. V *Common Sense* vyšla spousta kvalitního politického materiálu a autor četné články přetiskl ve formě brožur.

24] K. R. Bolton, "Russia and China: an approaching conflict?," *The Journal of Social, Political and Economic Studies*, roč. 34, č. 2, léto 2009.

První část článku Kerryho Boltona *A Contemporary Evaluation of Francis Parker Yockey, Part 1* vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 28. září 2010.